

[Aksel Larsen.]

stået, at befolkningen må finde sig i at lide afsavn, for vi skal undvære denne milliard kroner om året til militærvæsenet.

Man fortæller, at Danmarks økonomi har det dårligt, bunden er ved at gå ud af den. Vi har valutakrise, og så må enhver forstå, at der må forbrugsnedskæringer til. Vi må alle spare, vi må alle spænde livremmen ind. Men de, der må sørge for at spænde livremmen ind, er arbejdere og dermed ligestillede, medens der er visse befolkningsgrupper, som tværtimod er i stand til at leve efter det modsatte slagord: sæt kiler i bukserne. Jeg tvivler ikke om, at dette udvalg skal udnyttes til at forstærke den, om jeg så må sige, psykose, man er ved at oparbejde, mod, at arbejderne får blot nogenlunde lønmæssig dækning for de fantastiske prisstigninger, der er sket, og for dem, som yderligere er på vej.

Vi vil ikke på nogen som helst måde være med til det, der her er i færd med at ske eller forsøges sat i værk. Derfor vil vi så tydeligt som muligt tilkendegive vor stilling: vi vil stemme imod forslaget om udvalgets nedsættelse.

Søren Olesen: Ved første behandling gav jeg udtryk for, at retsforbundet ikke ventede sig ret meget af et sådant udvalg som det, man her ønsker nedsat. Vi ved jo omtrent i forvejen, at organisationerne har stor magt, og at de naturligvis bruger den til egen fordel og i egen interesse. Det kan vist ingen have noget imod, for hvad skulle man ellers med organisationer? Deres eneste formål er selvfølgelig at varetage egne interesser. Dette ved vi altså i forvejen, ligesom vi naturligvis også ved, at de trækker hver til sin side, hvad der for så vidt er godt, da de forskellige kræfter så holder hinanden nogenlunde i balance.

Man venter, at dette udvalg skal kunne fortælle noget, som tinget og regeringen ikke i forvejen ved. Det må da vel være meningen, at det skal kunne forelægge resultater og klarlægge forhold, som man ikke i forvejen har været klar over. Det tror vi ikke meget på. Om de gamle partier så tror det, er en anden sag. Vi mener, at hvis man erkender, at der er noget, der er galt — og det har man altså erkendt ved at stille et sådant forslag og tiltræde det —

så må man først undersøge, hvad der er galt i den politik, som regeringen har ført, og som de gamle partier tilsammen har ansvaret for. Vi er ikke i tvivl om, hvad der har været galt ved den politik; det behøver vi ikke et udvalg til at fortælle. At skatterne er for store, har vi påpeget mange gange, og det er hele befolkningen klar over. Det er altså kun regeringen og de gamle partier, der har bind for øjnene og ikke kan se det; hele den danske befolkning kunne fortælle dem det, og det kan udvalget sikkert også. At handelspolitikken hindrer billiggørelse af varerne, og at den bevirker, at der på de områder, hvor priserne stiger, ikke er noget til at modvirke dette, fordi man holder konkurrencen ude, det er også noget, man let kan iagttage, når man ser på de restriktioner, der stadigvæk opretholdes, og den varefordyrelse, der følger af de indirekte afgifter, som man har pålagt mange forskellige varegrupper.

Al den fordyrelse, som følger af de store skatter og af en forkert handelspolitik, har regeringen det jo i sin magt selv at ændre, og det ville være naturligt, om regeringen begyndte at ændre sin politik, når den erkender, at der har været noget forkert ved den. Så kunne det jo være, at organisationerne og de private erhverv også ændrede noget af det, som de indså havde været forkert i deres politik.

Det var helt mærkeligt at høre den højtærede finansminister stå her ved fremsættelsen af finanslovsforslaget og mane til tilbageholdenhed med nye udgiftskrævende forslag, efter at vi i et par dage har diskuteret, om vi skulle give folkepension til velhavere eller ikke, efter at vi har fået forelagt et forslag om store skolereformer, om hvilke man ikke har kunnet oplyse, hvor meget de ville koste, og efter at man på mange andre områder — såvidt jeg har forstået — omgås med planer om reformer og forslag, som netop kræver nye og store udgifter. Men det var naturligvis glædeligt at høre den højtærede finansminister virkelig mane til tilbageholdenhed med hensyn til nye udgifter, og vi håber, at det også var et ord til ministerens højtærede kolleger om at passe på ikke at finde på nye og store udgiftskrævende reformer.

Det var nogle af de ting, som vi mener at man på forhånd kan begynde at rette på,